

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 12.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9356** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.9а, ал.2 т.4 вр. с ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и вр. с чл.10, ал.1 т.10 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на И. А. Ш., гражданка на Русия, срещу ОТКАЗ за издаване на виза вид „Д“ от 06.04.2023г. по заявление от 17.02.2023г. на Втори секретар на завеждащия консулската служба на посолството на РБ в [населено място], Г., Р. Д..

На първо място се твърди, че отказът е незаконосъобразен, поради несъответствие с материалния закон. Подчертава се, че молителката е уважаван журналист с опит и работеща за конкретно издание като понастоящем проучва работния пазар. Има акредитация от МВънР на РБ като целта на пребиваването е изцяло служебна. С оглед изложеното на 17.02.2023г. е подала заявление за издаване на виза, окомплектовано с необходимите документи. Ето защо отказът мотивиран с констатацията на ответника за фиктивно изпълнение на чл.24, ал.1 т.9 от ЗЧРБ – е неправилен вкл. и твърденията за неавтентичност на документацията. Твърди се, че в тази връзка няма никакви основания за тази констатация, а съответно ако е имало - е следвало да се сигнализира Прокуратурата на РБ. С оглед изложеното -се прави и довода за нарушение на процесуалните правила. Допълва се, че фактически няма никакви конкретни мотиви. Не са обсъдени представените доказателства, няма конкретни констатации защо не се кретирира и кое от тях, а се правят директно изводи. Подчертава се, че жалбоподателката е съпруга на С. П., който също е кандидатствал

за виза тип Д. С оглед изложеното –се моли да се уважи жалбата и да се отмени отказа като се върне преписката със задължителни указания на ответника.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.В.. Претендират се разноси по списък.

Ответната страна се представлява от юрк. З., която оспорва жалбата. Излага съображенията, че отказът е законосъобразен и мотивиран. Подчертава, че нарушението и релевираното право на личен и семеен живот е недоказано. Подчертава се, че лицето преди визата- е можело да кандидатства за събиране на семейството. С оглед изложеното се моли да се отхвърли жалбата.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Относно наличието на правен интерес във връзка с недопустимостта на съдебно оспорване по чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ, но с определение №8889 от 26.09.2023г. по адм.дело №8615/2023г. на ВАС с отмяната на определение №4266/19.05.23г. по адм.дело №4137/23г. на АССГ въпросът е решен, че след като се навежда конкретно засягане на основни права по ЕКПЧ /чл.8 -правото на семеен живот и чл.10 правото да се търси и разпространява информация, дефинирани допълнително от оспорващата като засегнати/, то жалбата е допустима /не е необходимо да се доказва това за допустимостта на оспорването/.

Жалбата от 20.04.23г. е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, в срок е /няма данни за връчван на акта от 06.04.23г./, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Трябва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление от 17.02.2023г. /л.22/. Към същото са представени описаните документи-акредитация №24 от МВнР на РБ, валидна до 20.01.2024г., служебна бележка от 19.01.2023г. на МВнР, че И. Ш. в качеството си на кореспондент на „Перспективни ваканции“ в София има издадена кореспондентска карта №24. Представена е декларация от Г. Ч., че притежава жилище в [населено място] на [улица], което е съгласна Ш. да обитава и да бъде регистрирана. Договор за наем за жилището между Ч. и съпруга С. П. от 10.09.22г. до 10.09.24г.. Представена е полица от медицинска застраховка,

Отказът е постановен по формуляр като е отбелязан чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ- че молителят не доказва достоверно целта и условията на пребиваването си , както и отбелязано чл.10, ал.1 т.24 от ЗЧРБ- налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления и намерението му да напусне страната.

Към преписката на л.34 е представена Заповед №9500-254 от 03.10.2011г.на министъра на външните работи, с която представя правото за отказ и издаване относно визите на директора на Дирекция „К. отношения“, както и по т. 2 на ръководителите на дипломатически и консулски представителства, а ако това лице отсъства от определения му заместник.

Представена е и на л.35 Заповед №Ав-02-14 от 08.06.2022г. на посланика на РБ в Т., с която се определя Р. Д. При секретар да разглежда и да се произнася по исканията за визи.

В съдебното производство нови доказателства не са събирани и представяни.

Съдът с протоколно определение от 12.12.2023г. на л.14 /гръб/ е указал на страните за втори път доказателствената тежест вкл. на ответника да установи твърденията, че

има съмнения в автентичността на представени към заявлението документи.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкция на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от Заповед №9500-254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи и Заповед №Ав-02-14 от 08.06.2022г. на посланика на РБ в Т. –постановилата отказа Р. Д. разполага с компетентността да разгледа и да се произнесе по заявлението. Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран акта - следва да се има предвид, че има изложени единствено правни основания. Същите са в 2 групи отбелязани по формуляра: по чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ- че молителят не доказва достоверно целта и условията на пребиваването си, както и по чл.10, ал.1 т.24 от ЗЧРБ- налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления и намерението му да напусне страната.

Тези правни основания – причини за отказ, маркирани от законодателя в посочената правна норма, СЪДЪТ НАМИРА, ЧЕ не са съотнесени към конкретните факти, заявени от молителката. Не е ясно напр. кое е неистинско или неавтентично – изявление на страната или документ и какъв е този документ- официален или частен. Отделно от това неавтентичността какво засяга – авторството на документа или неговото съдържание. Има ли документ, който не е постановен от лицето, което го е подписало и как е установено това, или има документ, постановен от подписалото го лице, но със съдържание, което не отговаря на действителните факти. Ако това е така, какви са те? Следователно- няма конкретен отказ кое е счетено от представените доказателства за неавтентично, как е счетено и в тази връзка трябва да се правят предположения и от страната и от състава, което е недопустимо. В съдебното производство –съдът е указал, доколкото е било възможно на ответника, във връзка с констатациите за неавтентичност –доказателствената тежест, но отново конкретни изявления и доказателства не са последвали.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите следва да са изложени в самия акт. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

В заключение следва да се допълни, че доказателствената тежест – за това, че има причини за отказ е на ответника. Той следва да установи, както предпоставките по чл.10, ал.1 т.17, така и по т.24 съответното предложение от ЗЧРБ. Не е спорно, че

отказите за издаване на виза от типа на процесната се съставят на формуляр по образец, съгласно [Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим](#) (НУРИВОВР). Изложеното обаче не означава, че не трябва да има кратки мотиви на база представените документи, които да обосноват посочено правно основание. Неизлагането на конкретни мотиви е в нарушение на императивната норма на [чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК](#). В този смисъл е и съдебната практика по идентични основания за отказ, че „визираните в акта законови норми са общо и бланкетно формулирани, а при постановяването му неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на [чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим](#) (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. –така Решение № 2109 от 17.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12377/2020 г., IV о., Решение № 9392 от 13.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12417/2019 г., IV о., също Решение № 5447 от 28.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2641/2021 г., IV о.

По изложените съображения и съдът не може по същество да извърши проверка за законсъобразността на постановения отказ. Не може да първи път –да прави изводи касателно целта или относно автентичността на документ или изявление. Следователно –касае се за процесуално незаконосъобразен отказ, поради което същият следва да се отмени и преписката да се върне на ответника с разглеждане на заявлението и излагане на конкретни съображения.

С оглед изхода от спора –следва на оспорващата да се присъдят разноски от 960лв. по списък – 950лв. платено адв.възнаграждение и 10лв. д.т..

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

По жалба на И. А. Ш. гражданка на Русия,

ОТМЕНЯ като незаконосъобразен ОТКАЗ за издаване на виза вид „Д“ от 06.04.2023г., по заявление от 17.02.2023г., на II ри секретар на завеждащия консулската служба на посолството на РБ в [населено място], Г., Р. Д..

ВРЪЩА преписката на ответника за произнасяне съобразно мотивите.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на И. А. Ш., гражданка на Русия, разноски по списък от 860лв.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия:

